

03-5250896 אקוואר

הקיקון 1.3.01

טנטורה על-פי "הקיקון"

במגעי עם אנשי עמותת "אלכסנדרוני" עקב עדותי בפרשת כיבוש הלפר טנטורה, שמעתי לא פעם צליל של חשד בנוגע לאובייקטיביות של עיתון "הקיקון", מאחר שתדי כ"ץ חריחו חבר קיקון. שללתי זאת בפניהם לחלר טון, בהיותי בטוח, כי במקומותינו חיושר האינטלקטואלי חזק מתחושת הסולידריות הסקטוריאלית. אולם בינתיים נאלצתי, לצערי, למקסק בנכונות דעתי זו.

בתאריך 17 בינואר שלחתי כתבה אל עיתון "הקיקון" ברוח טיעוני אנשי אלכסנדרוני. הכתבה עוכבה במערכת במשך שלושה שבועות ורק ביום ה-6 בפברואר, היא הופיעה ("הייתי עד לגידוש אבל לא לטבח"), אולם בצידה כתבה נגדית פרי עטן של עמוס גבירץ משפיים ("מי באמת כותב את ההיסטוריה"), כך ש"המילה האחרונה" נשארה בידי תומכיו של תדי. יתרה מזו: חלפו רק 7 ימים, וכבר הופיעה ב"הקיקון" כתבה של תדי כ"ץ עצמו ("כל אחד והאמת שלו"), על פני חצי עמוד, ללא ליווי של התבטאות נגדית, ואשר הוגדרה על ידי המערכת בציון האוהד: "תדי כ"ץ ממשיך במאבק". ואם לא די בכך, הופיע שבוע לאחר מכן במדור המכתבים, הפעם מפי דן יהב מתל-אביב הטענה השגורה בפי חלק מההיסטוריונים החדשים בדבר "הכחשה בשם המיתוס" - טענה מוטעית לחלוטין, שכן במשך השנים הרבות, מאז מלחמת העצמאות, יהודים מודים, בכתב ובעל-פה, במקרים של גרושי ערבים ואף במעשי טבח בהם במקומות שונים בארץ, אך משום מה לא בטנטורה!

אין חילוקי דעות ביני ובין אנשי שמאל אחרים, שהאמת צריכה להיאמר, אפילו אם היא מכאיבה. אך בלתי מובנים לי אלה הסבורים, כנראה, שהם משרתים את האידיאלים שלנו, כשהם מנתצים כל חלקה טובה שבנו. אשר לי עצמי - אין בדעתי להנציח את "פולמוס טנטורה". אולי אחזור לנושא, אם וכאשר הפרשה תוכרע בפני בית המשפט העליון.

גדעון פיליפס, מעין-צבי

טנטורה על-פי "רשומון"

אינני מתכוון להתייחס לתוכן עבודתו האקדמית של תדי כ"ץ (וגם לא קדאתי אותה). כוונתי רק להעיר מספר הערות לתיוה שהציג כ"ץ ("כל אחד והאמת שלו", "הקיקון" 15.2), והקשרה למחקרים היסטוריים.

חוקרים לא מעטים בימינו מנסים לחקור מערכות מלחמה ואירועים שונים שהתרחשו במסגרת של "מלחמת מות ישראל". אם הייתי יכול הייתי אומר להם: "הניחו לזו! אל תעוררו מתים מקברם ואל תעוררו מהומות בין החיים". (כמובן איש לא היה שומע לי). בסיפור של אנשים שהשתתפו באירוע מסויים כלשהו, לעיתים קרובות תהיה סתירה או אי התאמה. באירוע קרבי על אחת כמה וכמה. לכאן יכנסו גם רגשות לא מעטים: מתח, פחד, זעזוע ועוד. ואז כל אחד יספר סיפור שונה. כל אחד מהזו ויית שלו ומהמקום שלו ומהתפקיד שלו ואולי גם מהאיינטרס האישי שלו (ראו בסרט "רשומון").

חלק מהמתודה המחקרית היא בדיקת מסמכים ארכיוניים ים (כפי שציון כותב המאמר). אך מי היה זה שכתב את

המסמכים האלה? האם לא אחד ממש"תתפי ה"פלונטר" הנ"ל שכתב את האמת שלוז גם לגבי העדויות של חפליטים הערבים תקפה האמירה "כל אחד והאמת שלו", אז איזה סיבוי יש כאן "לחתקרב אל האמת"?

האם לא מוטב שעבודת תיוה תעסוק בנושאים כגון: "חדברה ביולוגית של כנימות מגן", וכיוצא בזה?

חנו סבר. יפתח

זוהר ב

אריק

כשארק (איינוש)

מטיח בנו

"פוליטיקה את

אז מה נגיד? נו